

Klagenemnda for offentlige anskaffelser

Fornyings-, administrasjons- og
kirkedepartementet
Postboks 8004 Dep
0030 OSLO
Norge

Deres referanse
2012/49

Vår referanse
2006/0050-54

Dato:
19.10.2012

KLAGENEMNDA FOR OFFENTLIGE ANSKAFFELSER- SVAR PÅ HØRING ANGÅENDE FORESLÅTTE ENDRINGER I KLAGENEMNDSFORSKRIFTEN

1 Innledning

Det vises til høringsbrev av 16. juli 2012 med forslag om endringer i forskrift 15. november 2001 nr. 1288 om klagenemnd for offentlige anskaffelser (klagenemndsforskriften). Klagenemndas høringssvar er inngitt innen fristen den 19. oktober 2012.

Gjennomgangen av Klagenemnda for offentlige anskaffelsers (Kofa/klagenemnda) innretning og rammevilkår ble varslet i Prp. 1 S (2011-2012), og Fornyings-, -administrasjons, og kirkedepartementet (FAD) har allerede iverksatt del en av gjennomgangen ved forskriftsendring med virkning fra 1. juli 2012 hvor klagegebyret ble hevet til 8000 kroner for rådgivende klagesaker og 1000 kroner for saker med påstand om ulovlig direkte anskaffelse. Del to er forslag knyttet til endringer i klagenemndsforskriften som gjelder regler og rutiner for behandling av klager, nemndas sammensetning og organisering, nemndas habilitet, kompetanse etc.

2 Høringens kapittel 1-4 Behov/ overordnede mål og hensyn

Departementet uttaler at bakgrunnen for gjennomgangen av klagenemnda er regelendringer knyttet til håndhevelse, de faktiske endringene som klagenemnda og sekretariatet har gjennomgått siden 2003, og vedvarende problemer med lang saksbehandlingstid. Det fremkommer også at departementet i lang tid sett har sett med bekymring på den økende saksbehandlingstiden i nemnda, som går utover nemndas rolle som et effektivt tvisteløsningsorgan. De overordnede målene med gjennomgangen har vært å finne løsninger som kan øke klagenemndas effektivitet, samtidig som kvaliteten på nemndas avgjørelser opprettholdes.

Postadresse:
Postboks 439 Sentrum
5805 Bergen

Besøksadresse:
Rådhusgaten 4
5014 Bergen

Telefon: +47 55 59 75 00 postmottak@kofa.no
Telefaks: +47 55 59 75 99 www.kofa.no

2.1 Formålet med anskaffelsesregelverket og betydningen av Kofa

Kofa håndhever et regelverk som skal sørge for økt verdiskapning i samfunnet ved å sikre mest mulig effektiv ressursbruk ved offentlige anskaffelser, basert på forretningsmessighet og likebehandling. Regelverket skal også bidra til at det offentlige opptrer med stor integritet, slik at allmennheten har tillit til at offentlige anskaffelser skjer på en samfunnstjenlig måte, jf. lovens § 1 og forskriftens § 1-1.

Bakgrunnen for opprettelsen av Kofa var å sikre en effektiv håndhevelse av anskaffelsesregelverket. Da Kofa ble opprettet var domstolene eneste håndhevingsinstans, og det var få saker som ble brakt inn for domstolene. Det fremgår av høringsnotatet om opprettelse av Kofa av 14. juni 2002 at *"tvisteløsningsorganet skal være et supplement til behandling for domstolene"*. Kofa bidrar i så måte til effektivitet i tvisteløsningen ved at partene i en rekke tilfeller slipper å bringe saken inn for de alminnelige domstoler.

Klagenemnda håndhever et regelverk som skal bidra til at det offentlige opptrer med en høy grad av integritet, slik at allmennheten har tillit til at offentlige anskaffelser skjer på en samfunnstjenlig måte. Kofas håndhevelse har derfor også en viktig, og ofte undervurdert, side, ved at den bidrar til forebygging og avdekking av korrupsjon. Kofas virksomhet vekker stor interesse i media, og medvirker i høy grad til at saker blir omtalt og analysert, hvor det utvilsomt er slik at de ellers ikke ville ha blitt kjent for offentligheten.

Næringslivets Hovedorganisasjon (NHO) fremhevet spesielt i NOU 2010:2 Håndhevelse av offentlige anskaffelser at *"Det må i betydelig grad også vektlegges at håndhevelsesregelverket ikke utelukkende er til for leverandørers egen del, men at leverandørene ved berettigede klager faktisk foretar seg noe som er ønskelig ut fra de samfunnsmessige hensyn knyttet til regelverket. Det pekes for eksempel på at klage på ulovlige direkte anskaffelser ikke inneholder andre incitament for leverandøren enn en teoretisk mulighet til å konkurrere om kontrakten. Mens sett fra et samfunnsmessig ståsted, bidrar enhver som avdekker mulig smøring eller grove brudd i det kontinuerlige arbeidet for en best mulig forvaltning av fellesskapets ressurser"*

Det fremgår av det foregående at Kofa er tiltenkt en rolle av stor samfunnsmessig betydning, og at næringslivet etterspør et sterkt Kofa, ikke bare på grunn av hensynet til leverandørene, men også ut fra mer overordnede samfunnsmessige hensyn. I Norge anskaffer offentlige oppdragsgivere for rundt 400 milliarder årlig, og det er behov for et effektivt organ som påser at disse oppdragsgivere etterlever anskaffelsesregelverket. Klagenemnda er ikke alene om å mene at full-finansiering av Kofa er en liten pris for et organ med en så viktig samfunnsmessig betydning.

Økningene i klagegebyrene og de foreliggende forslagene til endring av klagegebyrene (del en og del to av departementets gjennomgang) må sees i sammenheng. Klagenemnda uttalte i sitt hørings svar til FADs forslag om økning av klagegebyret blant annet følgende:

"Det er neppe nødvendig å utdype betydningen av en effektiv håndhevelse av et regelverk som skal sikre sunn konkurranse og effektiv utnyttelse av samfunnets ressurser, derunder forhindre korrupsjon, jf. lov om offentlige anskaffelser § 1. Som påpekt i høringsnotatet, befinner Kofa seg i en vanskelig situasjon både med hensyn til saksbehandlingstid, restanser og økonomi. Den vanskelige økonomiske situasjonen har eksistert i en årrekke, og den har gjort det svært krevende å opprettholde en stabil personalsituasjon og derved et godt fagmiljø i sekretariatet. Stabilitet og erfaring hos

juristene er av den største betydning for at klagenemndas sekretariat skal kunne skriveutkast til gode nemndsavgjørelser. Vi har tidligere gjort departementet oppmerksom på den underbudsjettering Kofa har vært utsatt for gjennom flere år. I inneværende år er det bare gjennom helt ekstraordinære tiltak Kofa makter å gjennomføre en noenlunde normal drift. Det er bare en økning av den ordinære budsjетtrammen til et nivå som tilsvarer de reelle utgiftene, som kan sikre at Kofa i tiden fremover kan utøve sine viktige samfunnsmessige funksjoner"

Kofa deler departementets bekymring for den lange saksbehandlingstiden i uprioriterte klagesaker (dvs. saker der oppdragsgiver ikke venter med å inngå kontrakt før saken er ferdigbehandlet i nemnda). Kofas legitimitet er truet, og rollen som en effektiv håndhever av anskaffelsesregelverket blir redusert ved høye restanser og lang saksbehandlingstid. For å nå målene om størst mulig effektivitet og samtidig høy kvalitet på avgjørelsene, er det nødvendig med tilstrekkelige ressurser. Økningen av klagegebyret vil kunne føre til at årlig klagetilstrømning blir betydelig redusert. Tallene så langt viser en nedgang fra et snitt på ca. 27 saker i måneden til et snitt på ca. 8 saker for månedene juli, august og september i 2012. Dersom denne utviklingen fortsetter, vil restansene reduseres, og Kofa vil få en vesentlig mindre arbeidsbyrde. Dette vil kunne føre til at domstolene får flere saker på dette fagområdet enn nå, og at arbeidsbyrden overføres til domstolene. Det er imidlertid for tidlig å si noe konkret om virkningene av økningen av gebyrene så kort tid etter endringene.

Generelt er det etter klagenemndas oppfatning viktig at departementet i sin gjennomgang av Kofas innretning og organisasjon gjennomfører endringer som kan styrke Kofas rolle og legitimitet. Det er bare slike endringer som kan underbygge den store samfunnsmessige betydning en effektiv håndhevelse av anskaffelsesregelverket har, noe departementet selv har understreket i flere sammenhenger.

3 Høringens kapittel 5- habilitet og behovet for særlig fagkyndighet i nemnda

3.1 Vurdering av inhabilitet

Klagenemnda er enig med departementet i at enhver tvil om nemndsmedlemmers habilitet kan undergrave klagenemndas tillit. Nemnda er også bevisst på at habilitet dreier seg like mye om hvordan brukerne ser ting utenfra, som hvordan habilitetsspørsmål faktisk behandles i klagenemnda, og at dette kan tale for at den habilitetsvurdering som foretas synliggjøres for brukerne.

Klagenemnda mener at det er viktig å ha advokater i nemnda selv om dette medfører noen spesielle utfordringer når det gjelder habiliteten til disse medlemmene. Advokatens deltakelse er svært viktig for å ivareta behovet for både en praktisk tilnærming i sakene og behovet for særlig fagkompetanse innenfor regelverket for offentlige anskaffelser. Klagenemnda mener at de spesielle utfordringene blir godt ivaretatt med at sekretariatet har gode og innarbeidede rutiner for å sikre at nemndsmedlemmene, inkludert advokater, ikke involveres i saker hvor de er inhabile. Rutinene praktiseres betydelig strengere enn de regler som følger av forvaltningsloven. Ved enhver form for tvil om habilitet byttes nemndsmedlemmet ut med et annet nemndsmedlem. I tillegg så vurderer advokatene sin habilitet på basis av reglene for god advokatskikk som er utarbeidet av Advokatforeningen. Dette innebærer at advokatene foretar en strengere og mer sammensatt vurdering enn det som følger av forvaltningslovens regler for inhabilitet.

Klagenemnda har ikke store innvendinger mot departementets forslag om å innføre ett nytt annet og tredje ledd i forskriften, men mener at dette er selvsagte forhold som ikke trenger å reguleres spesifikt i forskriften. Klagenemnda er imidlertid ikke enig i at de foreslåtte endringene i nytt fjerde ledd vil føre til økt trygghet for at habilitetsutfordringene blir godt ivaretatt. Det fremgår av det foreslåtte fjerde ledd at " Et nemndsmedlem anses som inhabil til å delta i behandlingen av en sak når en av sakens parter er representert av en prosessfullmektig fra samme firma som nemndsmedlemmet". Etter nemndas oppfatning gir dette uttrykk for en situasjon som åpenbart fører til inhabilitet for advokatene, og en regulering av denne konkrete situasjonen gir et misvisende bilde av hvor strengt habilitetsreglene faktisk praktiseres i dag. Dette kan føre til at brukerne utenfor tror at dette er den eneste situasjonen der habilitet anses for å foreligge, og vil kunne føre til manglende trygghet og ikke økt trygghet slik departementet ønsker. Nemnda er derfor av den oppfatning at det ikke er hensiktsmessig å detaljregulere når habilitet anses å foreligge.

3.2 Behovet for særlig fagkyndighet i nemnda

Klagenemnda tiltrer departementets konklusjon om at det ikke på det nåværende tidspunkt bør gjøres endringer for å tilføre nemnda særlig fagkyndighet. Klagenemnda bemerker at behandlingen av klagesaker stort sett gjelder håndtering av juridiske problemstillinger, og at det sjelden er vanskelig å håndtere de faktiske forhold. Sekretariatet utreder sakene og avgjør om saken er egnet for behandling i nemnda. Siden klagenemnda i hovedsak er et rådgivende tvisteløsningsorgan som har hjemmel til å avvise saker som krever særlig fagkyndighet, jf. klagenemndsforordningens § 9, blir slike saker regelmessig avvist. Nemnda vurderer dette som en hensiktsmessig ordning så lenge saksbehandlingen i nemnda er skriftlig.

4 Høringens kapittel 6 – beslutningsmyndighet ved behandling av den enkelte sak

4.1 Forenklet saksbehandling i opplagte saker

Her har departementet foreslått to forskjellige alternativer, enten at ett nemndsmedlem kan avgjøre saken, eller at sekretariatet kan gjøre dette med klagerett til klagenemndas leder.

Klagenemnda ser sterke betenkeligheter ved at det innføres en forenklet saksbehandling for såkalte "opplagte" saker. Det er viktig for å opprettholde nemndas legitimitet og videreføre dens viktige samfunnsrolle at klagenemndas avgjørelser avsies av flere nemndsmedlemmer. Som nevnt foran er det viktig at endringer i klagenemndsforordningen medfører en styrking av Kofas rolle og legitimitet, og ikke reduserer den som følge av ressursmessige hensyn.

Dagens ordning fungerer bra, og det innebærer ingen nevneverdig forsinkelse i saksbehandlingen at sakene avgjøres av tre medlemmer. Nemnda mener at det er viktig for en best mulig avgjørelse at flere medlemmers syn blir hørt og vurdert i den enkelte sak. Dette bidrar til å sikre at nemndas praksis er konsistent og godt gjennomtenkt. Det minnes om at det ved opprettelsen av klagenemnda ble lagt stor vekt på at denne skulle bestå av jurister med ulik bakgrunn, dvs. at nemnda både skulle bestå av dommere, professorer og advokater. Dette er noe nemnda til nå, i den grad det er mulig, tar hensyn til ved sammensetningen i den enkelte sak. Det må også for sakens parter, anses positivt at flere medlemmer deltar i avgjørelsen av saken. Nemnda vil derfor anbefale at det også i fremtiden skal være flere nemndsmedlemmer som avgjør den enkelte sak.

Hva gjelder de ressursmessige besparelser som departementet angir som begrunnelse for å innføre en forenklet saksbehandling, så vil ordningen med ettmedlemsbehandling neppe gi

noen tidsbesparelse. Ved sekretariatsbehandling vil det i høyden være tale om noen få dagers besparelse, og da under forutsetning av at avgjørelsen ikke blir påklaget. I så tilfelle, vil saken ta lenger tid å behandle enn om den opprinnelig hadde vært gjenstand for ordinær nemndsbehandling. Man kan ikke se bort fra at klagemuligheten ofte vil bli benyttet når saken er avgjort av ett medlem, og da er det vanskelig å se at det blir noen besparelse av tid og kostnader.

Dersom departementet likevel velger å innføre en forenklet saksbehandling i opplagte saker, er det foreliggende forslag til forskriftstekst ikke egnet. I departementets utkast defineres opplagte saker som saker hvor *"juss og faktum ikke er omstridt og hvor praksis er klar og tydelig"*, og videre er det en forutsetning at *"saken kan ikke reise prinsipielle spørsmål"*. For at det i det hele tatt skal foreligge en tvist som nemnda skal behandle, må juss og/eller faktum være omstridt. Ellers ville partene vært enige, og det ville ikke vært noe klage for nemnda å behandle. Nemnda foreslår derfor at opplagte saker defineres som motstykket til de saker som sekretariatet i dag har myndighet til å avvise, dvs at saken er opplagt når de brudd som konstateres er åpenbare/ikke har vært gjenstand for noen særlig tvil. Dette vil for eksempel være tilfellet når de relevante rettskildene er klare og tydelige, og saken heller ikke er av prinsipiell karakter. Videre må det i forskriftsteksten, reguleres hvem som skal avgjøre om en sak er opplagt, om dette er noe partene kan begjære og om en beslutning om forenklet behandling skal kunne påklages. Skal det kun være sekretariatet som beslutter om saken skal være gjenstand for forenklet behandling, eller kan for eksempel det nemndsmedlem som skal avgjøre saken ved ettmedlemsbehandling, overprøve sekretariatets beslutning og henvise saken til ordinær/stornemndsbehandling, og i så tilfelle, hvilke nærmere saksbehandlingsregler skal i så tilfelle gjelde. I utkastet til forskriftsregel for sekretariatsbehandling av opplagte saker, heter det at *"klager"* kan påklage avgjørelsen. Her er det imidlertid innklagede som vil ha interesse i å påklage en avgjørelse, hvor det konstateres brudd på regelverket. Videre bør det presiseres at det klagenemndas leder skal ta stilling til ved klage, er om saken skal nemndsbehandles eller om sekretariatets avgjørelse i saken skal opprettholdes. Det bør også i første ledd hete at sekretariatet kan *"avgjøre"* opplagte saker, istedenfor departementets forslag *"uttale seg"*.

4. 2 Nemnda settes med 5 medlemmer i saker av prinsipiell betydning

Her har departementet foreslått at nemnda skal settes med fem medlemmer i saker av prinsipiell betydning. Et klart flertall i nemnda er positiv til at det innføres en ordning med stornemndsbehandling. I de prinsipielle sakene nemnda behandler, er det en fordel at flere av medlemmene deltar i vurderingen og avgjørelsen av sakene. Dette for å sikre at prinsipielle avgjørelser er så gjennomtenkte som mulig. Dette er også en måte å få skilt ut de viktigste avgjørelsene som nemnda avsier. For øvrig slutter nemnda seg til departementets beskrivelse av de positive sidene ved en slik ordning.

Det må forskriftsreguleres hvem det er som skal avgjøre om en sak er prinsipiell, om dette kan begjæres av en part, om en beslutning om dette kan påklages, og hvilke nærmere saksbehandlingsregler som skal gjelde for dette. Det bør uansett tilligge nemnda selv eller også klagenemndas leder å beslutte at saken skal overføres til stornemndsbehandling. I praksis vil det antakelig ofte være sekretariatet som foreslår en slik saksbehandling. Videre må forskriftsregelen angi hva det er som skal regnes som en *"prinsipiell sak"*. Det kan ved utformingen av disse reglene med fordel ses hen til hvordan storkammerbehandling og plenumsbehandling bestemmes i Høyesterett.

5 Høringens kapittel 7 Tidsbegrensning

Klagenemnda er i utgangspunktet positiv til at det innføres en tidsbegrensning for hvor lenge et nemndsmedlem kan sitte i nemnda. Det kan være positivt at flere fra anskaffelsesmiljøet gis anledning til å være medlem i klagenemnda.

Det er samtidig sentralt at hensynet til kontinuitet ivaretas. Det er derfor viktig at ikke alle nemndsmedlemmene skiftes ut samtidig, men at departementet finner en passende måte å gradvis skifte ut medlemmene på. Nemnda mener at dette er hensyntatt i departementets forslag gjennom unntaksbestemmelsen. Uansett må det viktigste være at det oppnevnes medlemmer med relevant erfaring og kunnskap, enten innenfor anskaffelsesretten eller generelt. Føringerne når det gjelder oppnevningen av nemndsmedlemmene setter visse begrensninger på hvem som kan oppnevnes. Dersom departementet kommer i en situasjon hvor det viser seg vanskelig å finne egnede nemndsmedlemmer, bør unntaksbestemmelsen i de foreslåtte endringene, jf. *"Medlemmene kan unntaksvis gjenoppnevnes etter åtte år"* også kunne anvendes i et slikt tilfelle.

6 Høringens kapittel 8 Klagenemndas rettslige status som rådgivende

6.1 Instruksjonsmyndighet under saksbehandlingen

Departementet foreslår ingen endringer når det gjelder muligheten til følge opp manglende deltakelse under saksbehandlingen, herunder inngivelse av tilsvarende eller relevante dokumenter i saken. Sekretariatet har i noen tilfeller opplevd manglende deltakelse fra innklagede som en begrensning i muligheten til å utøve den myndighet klagenemnda har. Spesielt gjelder dette saker der det har vært påstand om ulovlige direkte anskaffelser, og der det har vært aktuelt å illegge gebyr. Det er svært uheldig at offentlige oppdragsgivere ikke samarbeider om å opplyse saken i størst mulig utstrekning. Når gebyrmyndigheten nå er borte (bortsett fra fortsatt gebyrmyndighet i en overgangsperiode for kontrakter som er inngått før 1. juli 2012), vil ikke problemet med manglende deltakelse være like stort. Klagenemnda forstår departementets betenkeligheter med å innføre inngripende tvangsmidler, og aksepterer at det i denne omgang ikke forslås slike endringer.

6.2 Oppfølging av klagenemndas avgjørelser

Klagenemnda tiltrer departementets konklusjoner på dette punktet. Klagenemnda er opptatt av at klagenemndas avgjørelser følges, men driver ikke med systematisk oppfølging av sine avgjørelser i dag. Som følge av manglende ressurser, har nemnda nedprioritert oppfølgingskontrollen. Klagenemnda ser også noen prinsipielle betenkeligheter med en slik oppfølging, og det er spørsmål om hvordan nemndas saker skal følges opp. Klagenemndas avgjørelser kommer ofte etter at kontrakt er inngått, og de brudd som konstateres, foranlediger ikke nødvendigvis noen aktivitet fra innklagedes side i den konkrete saken.

7 Høringens kapittel 9 Klagenemndas tvisteløsningsrolle

7.1 Tidlig tvisteløsning og nemndas mulighet til å bilegge tvister

Departementet konkluderer med at det ikke er behov for forskriftsendringer på dette punktet, og klagenemnda tiltrer dette. Forskriftens § 10 (6) gir hjemmel for å bilegge tvisten uten formell klagebehandling. Det er viktig at en slik hjemmel finnes i forskriften, fordi bruken av den kan forenkle saksbehandlingen for visse typer saker. Sekretariatet bruker hjemmelen i dag der det anses hensiktsmessig.

7.2 Plikt til å behandle alle saker

Klagenemnda er enig med departementet i at nemnda ikke skal gis adgang til å prioritere sine ressurser, men må behandle alle saker som det ikke er hjemmel til å avvise. Kofa skal være et tvisteløsningsorgan, og det vil være en endring av denne rollen dersom Kofa skal kunne velge vekk saker fra behandling. Dette må spesielt sees i sammenheng med det økte klagegebyret, som forutsettes å gi klagerne en enda større forventning om at klagen blir vurdert og behandlet av nemnda.

8 Høringens kapittel 10 Oppnevning av setteleder

Klagenemnda tiltrer departementets forslag om at departementet vil kunne oppnevne setteleder ved nemndsleders inhabilitet.

9 Høringens kapittel 11 Dokumentasjon som er omfattet av lovbestemt taushetsplikt

Klagenemnda vil innledningsvis påpeke at det i henhold til tvisteloven § 22-3 er det aktuelle fagdepartement som skal avgjøre om et bevis, underlagt lovbestemt taushetsplikt, skal tillates ført. Etter at departementet har vurdert spørsmålet, kan nemnda overprøve departementets avgjørelse. Det aktuelle fagdepartementet, eller det organ som myndigheten er delegert til, er naturligvis mye nærmere til å vurdere dette spørsmålet enn klagenemndas leder. Og klagenemnda kan da i ettertid vurdere departementets begrunnelse for den avgjørelsen som er fattet. Med departementets forslag er ikke en gang fagdepartementet gitt uttalerett før klagenemndas leder fatter sin avgjørelse.

Klagenemnda kan vanskelig se at departementets begrunnelse for endringen gir grunn til å fravike systemet i tvisteloven. Det er også påfallende at de motstridende hensynene ikke er berørt i departementets forslag. Det er heller ikke slik at forslaget vil øke klagenemndas effektivitet. Forslaget innebærer mer arbeid for klagenemnda. Det er også grunn til å påpeke at problemstillingen er av svært begrenset praktisk betydning. Det er i veldig få tilfeller at et departement er blitt forespurt om å vurdere spørsmålet om samtykke. Med den saksbehandlingstiden som ordinære klagesaker har i dag, vil det neppe representere et stort problem hvis departementet bruker noe tid på å ta stilling til spørsmålet. Men ettersom dette kan endre seg, og spørsmålet om samtykke i enkelte tilfeller oppstår relativt sent i saksbehandlingen, kan et alternativ være å oppstille en frist for departementet til å ta stilling til spørsmålet. Klagenemnda foreslår at det innføres en hjemmel for sekretariatet til å sette en frist for departementet til å treffe en avgjørelse om spørsmålet.

På ett område ønsker imidlertid nemnda en endring som ikke er tatt opp i forslaget. Klagenemndsforordningen inneholder ingen henvisning til tvisteloven § 26-7, og så fremt det ikke er grunnlag for en utvidende tolking, er derfor klagenemnda avskåret fra å benytte denne hjemmelen i de tilfeller det kan oppstå tvist om bevis tilgang. Det bør derfor innarbeides en henvisning til tvisteloven § 26-7 i klagenemndsforordningen § 11.

Nemnda kan for øvrig tiltre departementets forslag til endring av forordningens § 6 annet ledd.

10 Høringens kapittel 12 – hjemmel for klagenemnda til å avvise

Her har departementet foreslått at det innføres en egen avvisningshjemmel for klagenemnda, i tillegg til dagens avvisningshjemmel, som etter sin ordlyd kun gjelder for sekretariatet.

Klagenemnda vil uten videre slutte seg til at det innføres en eksplisitt hjemmel for nemnda til å avvise saker og anførsler. En slik avvisningsbeslutning må imidlertid være endelig. Det vil si at departementets forslag om å innføre en klagerett til nemndsleder i slike saker, bør tas ut av forslaget til endring av forskriften.

Nemnda har videre vanskelig for å se at det er nødvendig med to ulike avvisningshjemler, og foreslår istedenfor at det lages en felles avvisningshjemmel som omfatter avvisning for de tilfellene som i dag er regulert i forskriften § 6 og § 9, og at denne både gjelder sekretariatet og nemnda, og at det kun er sekretariatets avvisningsbeslutninger som kan påklages til klagenemndas leder

Med vennlig hilsen
Klagenemndas leder

Anneline Vingsgård

for Georg Fredrik Rieber-Mohn